

[Bjørn Poulsen]

systemet. Det er da i hvert fald én fordel ved indeksslån, at det gør de ikke, og det synes jeg man skulle tænke over, også hr. Øllgaard.

(Kort bemærkning).

Øllgaard (V):

Det plejer at høre med til disse landbrugsdebatter, at vi har en lille runde som den, vi skal have nu.

Jeg er gået op for at sige, at det er rigtigt forstået af hr. Bjørn Poulsen, at jeg har talt om erhvervsklimaet, siden jeg kom i folketinget. Der er sket det, at nu virker talen – ikke kun min – om et andet erhvervsklima, og vi er i gang med en forbedrende proces, der skal suppleres af en oprydning i højrentegælden.

Men hvad hr. Bjørn Poulsen ikke har forstået, er, at hr. Bjørn Poulsen gør sig skyldig i en kortslutning, når han siger, at hvis det er kuren, så fører den i hvert fald til industri-landbrug. Jeg vil tilråde hr. Bjørn Poulsen at gå ud og spørge dem på familiebrugene, dem på de almindelige bondebrug, hvor mand og kone går med hinanden og passer et landbrug, hvad de anser for deres problem.

Jeg har spurgt dem, og jeg har altid fået svaret: det er de svulmende omkostninger og de svulmende renteudgifter. Det er dem, vi er i færd med at nedbringe, og det må vi andre blive ved med, og det er da beklageligt, hvis hr. Bjørn Poulsen ikke kan være med. Vi må håbe, han ikke kan forhindre os i at gøre det.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

For god ordens skyld skal jeg bede om, at lovforslaget om gældssanering går til udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Bjørn Poulsen (SF):

Jeg skal ligesom hr. Øllgaard fortælle om nogle af de oplevelser, jeg har, når jeg taler med familiebrugere. De taler meget om, at omkostningerne er for store i forhold til den produktion, de har på ejendommen. Det er dér, problemet ligger.

Hr. Øllgaard kan ikke ændre langfristede lån uden at refinansiere dem. Det er umuligt, medmindre man binder sig for rentetilskud de næste 20–30 år, og det vil hr. Øllgaard jo

ikke. Nej, det, vi andre siger, er, at hvis vi vil have omkostningerne ned på et niveau, der svarer til den indtægt, man har ved sin produktion, så er omkostningerne nødt til at svare til det. Der er i hvert fald intet i dag, der tyder på, at den finansiering til den nuværende rente kan løbe rundt på et landbrug. Der er nogle enkelte, der kan gøre det, fordi det lykkes for dem 150 pct. hver evig eneste år, og fordi de har været i stand til at arbejde en meget stor produktion op, men det er vel den udvikling, hr. Øllgaard heller ikke vil have. Det vil jeg da tro efter at have hørt alle de mange store ord rundt omkring i landet.

Derfor vil hr. Øllgaards løsning intet hjælpe. Det er jo det, der er problemet, og det er nok også det, den lille familiebruger finder ud af efterhånden. Det er bare synd, at det er den lille familiebruger, det kommer til at gå ud over. Det er jo også det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg må sige, at jeg er højt forbavset over den konservative ordfører. Nu har socialdemokratiet foreslået, at gældssaneringsloven bringes hurtigst muligt igennem folketinget i den form, regeringen har foreslået den, for at hjælpe landbruget, og så kommer regeringspartierne selv og beder om at få den udsat endnu en gang.

Nu har landmændene ventet på den lov hele sommeren, de kan ikke søge længere, og vi andre vil gennemføre loven så hurtigt som overhovedet muligt, men så kommer regeringspartierne selv og siger: med hensyn til de forslag, vi fremsætter her i folketinget, vil vi gerne have, at det tager en vis tid, inden de kommer igennem. Hvad er det dog for noget? Hvad skal landmændene dog efterhånden tro?

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jeg har nogle bemærkninger, først til hr. Bjørn Westh, som bliver så ophidset over, at man vil have en ordentlig lovforslagsbehandling i folketinget. Jeg mener, det er almindelig kutyme, at når et medlem anmoder om udvalgsbehandling, så siger man, at det er meget fornuftigt.

Dernæst kan jeg sige – hvad jeg måske burde have sagt i begyndelsen – at det er